

Expedient: 132/16

El Consell Tributari, reunit en sessió d'11 de juliol de 2016, coneixent del recurs presentat pel senyor AFM, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En data 28 de desembre de 2015 el Sr. AFM, interposa recurs d'alçada contra la resolució del Gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de data 10 de novembre de 2015, desestimatòria de la seva sol·licitud que es deixés sense efecte el deute tributari pendent, respecte del vehicle B-.... per liquidacions de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica.

2.- El recurrent al·lega exempció del tribut des del 19 d'abril de 2004, data en què li va ser reconeguda la minusvalidesa; inexistència de fet imposable ja que en 24 de març de 2003 va matricular el vehicle a França i ho va vendre en 2005; anul·labilitat per infracció de l'ordenament jurídic que ha donat lloc a indefensió, i prescripció.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient es desprèn la següent relació de fets:

- El 13 de juliol de 2015, l'interessat va presentar en l'Institut Municipal d'Hisenda una reclamació contra la comunicació que li havia efectuat l'AEAT (Delegació especial de Madrid), mitjançant escrit de 26 de maig de 2015, relativa a la improcedència de devolució per l'Impost sobre la renda de les persones físiques de l'any 2014, derivada de l'expedient de la citada AEAT núm. ..., tenint en compte els deutes que l'interessat tenia pendents de pagament amb l'Ajuntament de Barcelona, per l'impost sobre vehicles de tracció mecànica del vehicle objecte de recurs i període de 2003 a 2013.

- En aquesta reclamació (instància 2015/...), el Sr. FM adduïa en síntesi que en 2001 i tenint el seu domicili a Barcelona, va comprar el vehicle de referència. En 2002, va traslladar el seu domicili a ... (França), i es va donar d'alta com a resident en el Consolat

General d'Espanya a Montpeller el 8 de novembre de 2002, matriculant allí el vehicle de referència, que va passar a tenir la matrícula francesa, comunicant-se-li per part de l'autoritat competent (Prefectura del departament de Gard) que tal organisme notificaria a la Direcció general de trànsit d'Espanya, el canvi de matrícula del vehicle citat.

Manifestava a més que en 2005 va vendre el repetit vehicle a la senyora, quedant inscrit el canvi de titularitat en l'esmentada Prefectura de Gard, el 25 de març de 2005 i que en ser-li denegada la devolució per IRPF, va comprovar en el mes de juny de 2015 en la Direcció general de trànsit que aquest vehicle continuava tenint la matrícula espanyola inicial i que el titular del mateix era el recurrent, procedint a donar-ho de baixa al no haver-se comunicat en el seu moment per les autoritats franceses ni el canvi de matrícula ni el canvi de titular, motius pels quals sol·licitava l'anul·lació dels càrrecs pendents del pagament.

- Durant la tramitació de la citada reclamació (2015/....), l'interessat va presentar un altre escrit el 25 de novembre de 2015, (instància 2015/....), sol·licitant la resolució expressa a la mateixa.

L'esmentada reclamació (instància 2015/....), va ser resolta pel gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda en data 10 de novembre de 2015, desestimant-se la mateixa sobre la base de les consideracions que figuren en aquesta resolució i que es donen per reproduïdes per economia processal i consta notificada l'1 de desembre de 2015.

- En data 28 de desembre de 2015, el Sr. FM recorre en alçada la citada resolució de 10 de novembre de 2015 i presenta en data que no consta, una queixa davant el Síndic de Greuges de Catalunya.

- Segons les dades que consten en els arxius informatitzats sobre tributs d'aquesta Administració, l'interessat té pendents de pagament en via executiva els rebuts de l'impost relatius al període 2003 a 2014, així com la liquidació del període corresponent de 2015.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Al·lega el recurrent i ho justifica, que després del trasllat del seu domicili de França, va vendre el vehicle i aquest es va inscriure en el Registre francès corresponent amb la matrícula francesa, Manifesta que li van assegurar que es comunicaria el traspàs

al corresponent Registre espanyol, però pel que sembla no va anar així. No obstant això, el Registre francès estava obligat a complir aquest tràmit, d'acord amb l'article 5.2 de la Directiva 1999/37/CE del Consell, al tenor del qual *“Cuando un vehículo anteriormente matriculado en otro Estado miembro vaya a matricularse nuevamente, las autoridades competentes exigirán en todos los casos la entrega de la parte I del antiguo permiso de circulación, así como la entrega de la parte II en caso de haberse expedido ésta. Dichas autoridades retirarán las partes entregadas del antiguo permiso de circulación, las conservarán durante al menos seis meses e informarán de dicha retirada, dentro de un plazo de dos meses, a las autoridades del Estado miembro que hayan expedido el permiso retirado. Remitirán el permiso retirado a dichas autoridades si éstas formulan la petición dentro de los seis meses siguientes a la retirada.”*

Segon.- L'interessat, que havia traslladat la seva residència a (França), es va donar d'alta en 8 de novembre de 2002 en el Consolat General d'Espanya a Montpeller. L'apartat 5 de l'article 17 de la Llei de Bases de règim local disposa que *“5. La Administración General del Estado, en colaboración con los Ayuntamientos y Administraciones de las Comunidades Autónomas confeccionará un Padrón de españoles residentes en el extranjero, al que serán de aplicación las normas de esta Ley que regulan el Padrón municipal.”* Així doncs, el Registre i Matrícula Consular té un valor equivalent al Padró Municipal i constitueix prova de la residència, com postula per al padró municipal l'article 53 del Reglament de població i demarcació territorial aprovat per Reial decret 1690/1986, d'11 de juliol. L'insòlit del cas estriba que en els documents administratius apareixen dues residències incompatibles. Això es va deure, no a negligència de l'interessat, sinó a un error administratiu, ja que conformement a l'article 99 del citat Reglament de població i demarcació territorial, l'Oficina Consular va haver de remetre l'alta, a través del Ministeri d'Afers exteriors, a l'Institut Nacional d'Estadística, que al seu torn la va haver de traslladar al municipi de procedència, on sense més tràmit es va haver de donar de baixa a l'interessat en el padró municipal. Per si no fos prou, davant el fet que durant deu anys les notificacions a l'anterior domicili de Barcelona van donar sempre com a resultat “absent” o “desconegut”, hauria d'haver induït a l'Ajuntament d'aquesta ciutat a investigar sobre el domicili del recurrent mitjançant l'Institut Nacional d'Estadística, ja que l'article 62 del citat Reglament de població i demarcació territorial li obliga a mantenir actualitzats els seus padrons *“de modo que los datos contenidos en éstos coincidan con la realidad”*.

Tercer.- Així doncs, el recurrent va complir estrictament les seves obligacions d'inscriure el seu nou domicili i la transmissió del seu vehicle en els Registres administratius que eren

competents per rebre les seves declaracions. En canvi, les Administracions públiques que les van rebre no van actuar amb la deguda diligència en les comunicacions que havien d'haver seguit a l'actuació de l'administrat d'acord amb les previsions legals i que haguessin hagut de concloure amb la consignació de les mateixes en el Padró de la ciutat de Barcelona i en el Registre de la Prefectura de Trànsit d'aquesta província. D'acord amb el principi de bona fe que ha de presidir l'actuació administrativa de conformitat amb l'article 3.1 de la Llei 30/1992, no poden imputar-se a l'administrat les conseqüències de la inactivitat administrativa i, en concret, no pot entendre's vigent a l'efecte de l'impost que contemplem la inscripció del vehicle en el Registre de Trànsit ni vàlid a l'efecte de notificacions el domicili que consta en el Padró municipal de Barcelona. Això comporta la nul·litat de les liquidacions i la de les notificacions practicades en aquest domicili.

Quart.- L'Institut Municipal d'Hisenda introdueix un nou matís en la qualificació de l'actuació del recurrent, que consisteix que no va comunicar el canvi del seu domicili fiscal. Addueix aquest argument amb la finalitat d'atribuir valor a les notificacions practicades a l'antic domicili de Barcelona. Pretén amb això atribuir a tals notificacions efectes interruptors de la prescripció de l'impost. Encara que aquest informe no es basa en la prescripció, sinó en la il·legalitat d'atribuir al contribuent les conseqüències de la inactivitat administrativa, convé examinar tal argument per respondre a totes les facetes que pot presentar el cas. Es basa l'Institut en l'article 110.2 i concordants de la Llei general tributària.

De conformitat amb l'article 110.2 de la Llei general tributària, en els procediments iniciats d'ofici, la notificació podrà practicar-se al domicili fiscal de l'obligat tributari o el seu representant, al centre de treball, en el lloc on es desenvolupi l'activitat econòmica o en qualsevol un altre adequat a tal fi. Segons la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 48 de la Llei general tributària, el domicili fiscal de les persones físiques serà el lloc on tinguin la seva residència habitual. L'apartat 3 del propi article disposa que els obligats tributaris estan obligats a comunicar el canvi del mateix a l'Administració tributària que correspongui.

La Sentència del Tribunal Suprem de 19 d'octubre de 2001, dictada en interès de llei, argumenta que *“Ya en la doctrina sentada por esta Sección y Sala y, en concreto, en la reciente sentencia de 28 de mayo de 2001, se ha dejado dicho que «la notificación edictal está atemperada a derecho, al no haberse podido realizar la personal en el domicilio que en el expediente de autos figuraba para la Administración, con independencia de que en otros expedientes relacionados con la misma interesada figurase otro domicilio, pues a*

efectos tributarios el sujeto pasivo venía obligado a comunicar mediante declaración expresa el cambio de domicilio (“ex” artículo 45.2 de la LGT), lo que supone que, hasta que tal declaración expresa no se produce, el domicilio reputado válido será el que hasta entonces, a efectos tributarios, figurase para el Ayuntamiento exaccionante». Además, como se expresa en las sentencias del Tribunal Constitucional 133/1986, de 29 de octubre, y 188/1987, de 27 de noviembre, cuando el destinatario no es hallado en el lugar por él designado, la Administración no tiene obligación de llevar a cabo «largas, arduas y complejas indagaciones ajenas a su función»”.

Aquesta doctrina, no obstant això, s’ha de matisar per tal d’evitar la indefensió i falta de tutela jurídica que pot derivar d’una aplicació literal de la norma sense atendre a les circumstàncies del cas concret. Per centrar el tema, convé recordar que la transcrita Sentència del Tribunal Suprem partia d’un domicili que el propi interessat havia fixat en una instància amb antelació d’un any a la data de la notificació edictal. Al seu torn, la Sentència del Tribunal Constitucional 186/1987 en el seu fonament jurídic 2 no es refereix pròpiament a l’Administració, sinó que diu literalment que “*no puede imponérseles a los Tribunales la obligación de llevar a cabo largas y complejas indagaciones ajenas a su función*”. També la STC 133/1986, a part d’altres consideracions sobre la naturalesa de l’acte impugnat, es refereix a l’activitat dels Tribunals.

En canvi, sí que és funció de l’Administració actualitzar i comprovar el domicili fiscal, encara que l’interessat no hagi comunicat la seva modificació, doncs l’apartat 5 de l’article 48 disposa que “*Cada Administración podrá comprobar y rectificar el domicilio fiscal declarado por los obligados tributarios en relación con los tributos cuya gestión le compete con arreglo al procedimiento que se fije reglamentariamente.*”

La Sentència del Tribunal Suprem de 22 de novembre de 2012 resumeix una equilibrada doctrina jurisprudencial sobre la matèria. Diu en el seu fonament quart: “*Ahora bien, sobre estas afirmaciones generales deben hacerse algunas matizaciones. Así, en lo que a los ciudadanos se refiere, esta Sala ha señalado que el principio de buena fe «impide [que el administrado, con su conducta, pueda enervar la eficacia de los actos administrativos] [Sentencias de 6 de junio de 2006 (rec. cas. núm. 2522/2001), FD Tercero; de 12 de abril de 2007 (rec. cas. núm. 2427/2002), FD Tercero ; y de 27 de noviembre de 2008 ((rec. cas. núm. 5565/2006), FD Cuarto], y les impone «un deber de colaboración con la Administración en la recepción de los actos de comunicación que aquella les dirija» [Sentencias 28 de octubre de 2004 (rec. cas. en interés de ley núm. 70/2003), FD Quinto;*

de 10 de junio de 2009 (RJ 2009, 6565) (rec. cas. núm. 9547/2003), FD Cuarto; y de 16 de junio de 2009 (RJ 2009, 6564) (rec. cas. núm. 7305/2003), FD Segundo], lo que conlleva, en lo que aquí interesa, que si el interesado incumple con la carga de comunicar el domicilio o el cambio del mismo, en principio -y, reiteramos la precisión, siempre que la Administración haya demostrado la diligencia y buena fe que también le son exigibles-, debe sufrir las consecuencias perjudiciales de dicho incumplimiento [Sentencias de 10 de junio de 2009, cit., FD Cuarto ; y de 16 de junio de 2009 , cit., FD Segundo].

Pero también hemos puesto énfasis en el hecho de que la buena fe no sólo resulta exigible a los administrados, sino también a la Administración. En particular, esta buena fe obliga a la Administración a que, aún cuando los interesados no hayan actuado con toda la diligencia debida en la comunicación del domicilio (bien porque no designaron un domicilio a efectos de notificaciones, bien porque los intentos de notificación en el indicado han sido infructuosos), antes de acudir a la notificación edictal o mediante comparecencia, intente la notificación en el domicilio idóneo, bien porque éste consta en el mismo expediente [SSTC 76/2006, de 13 de marzo 76) , FJ 4 ; y 2/2008, de 14 de enero, FJ 3], bien porque su localización resulta extraordinariamente sencilla, normalmente acudiendo a oficinas o registros públicos (SSTC 135/2005, de 23 de mayo , FJ 4; 163/2007, de 2 de julio, FJ 3; 223/2007, de 22 de octubre , FJ 3; 231/2007, de 5 de noviembre , FJ 3; y 150/2008, de 17 de noviembre , FJ 4), ...”

Cinquè.- En el present cas, l'interessat va posar diligència a fer constar el seu nou domicili davant les Autoritats consulars en procediment que hauria d'haver arribat a coneixement de l'Ajuntament de Barcelona, però per raons que ignorem es va trancar la cadena que havia de portar a aquest resultat. Per la seva banda, l'Ajuntament de Barcelona, després de deu anys de silenci de la relació jurídica hauria hagut d'admetre que el lloc on intentava les notificacions no era el domicili fiscal de l'interessat i hauria hagut de realitzar alguna gestió per esbrinar la seva residència efectiva, com, per exemple, mitjançant consulta a l'Institut Nacional d'Estadística, que havia de tenir les dades comunicades pel Consolat General de Montpeller.

Sisè.- La falta de comunicació del canvi de domicili fiscal, en conseqüència i d'acord amb la doctrina dels Tribunals, no altera la conclusió d'ineficàcia de les liquidacions i dels actes d'execució de les mateixes.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs, ANUL·LAR les liquidacions recorregudes, les providències de constrenyiment i els embargaments i compensacions practicades.